

Commentariorvm, Ac Dispvationvm In Primam Partem Sancti Thomæ Tomvs ...

Complectens Quæstiones à XXVII. vsque ad LXIV. & à Quæstione CVI.
vsque ad CXIV.

Vázquez, Gabriel

Antverpiæ, 1620

Ita posse vnum Angelum alteri loqui, vt alij non possint audire, nonnulli
docuerunt. cap. 1.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-81000](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-81000)

possit Angelus ulterius moueri. Ratio vero posterior est, quia cum Angelus semper debeat esse in loco determinato & finito, & impossibile sit inter duo loca determinata & finita, esse infinitum interuallum: sequitur, Angelos non posse distare in infinitum: illud enim interuallum terminis & extremis concludetur.

DISPVT. CCXIII.

An possit vnus angelus alteri ita loqui, vt alij non audiant, etiam si velint.

Ita posse vnum Angelum alteri loqui, vt alij non possint audire nonnulli docuerunt. ca. 1.

Non posse vnum Angelum alteri secreto ita loqui, vt ab alijs non audiat, alij non improbabilius autumant, cap. 2.

CAPVT I.

Ita posse vnum Angelum alteri loqui, vt alij non possint audire nonnulli docuerunt.

Posse quidem vnum Angelum vni tantum & multis loqui indubitatum est inter Scholasticos: nam siue alij audiant, siue non audiant quod dicitur, ei tantum aliquis loquitur, ad quem sermonem suum dirigit, veluti si Petrus cum Ioanne coram multitudine disputaret, cum eo tantum loqueretur, reliqui tamen omnes audirent. Est autem controuersia, an sicut vnus homo potest alteri ita secreto loqui, vt nullus alter audiat: sic etiam vnus Angelus possit ita alteri secretum cordis sui aperire, vt ille solum audiat. In qua quidem difficultate prior sententia est non paucorum Scholasticorum, qui censent, posse quidem vnum angelum alteri ita secreto loqui, vt alij non possint audire. Sententia est S. Thomae infra q. 107. artic. 5. & Caietani ibidem quos sequuntur recentiores multi Thomistae, Ricardus in 2. dist. 9. artic. 2. Agidius dist. 10. quest. 3. artic. 1. Bassolis dist. 9. qu. 2. artic. 1. §. Est igitur quartus modus & Marfilij in secundum quest. 7. artic. 2. ad tertiam rationem in contrarium adductam. Ceterum cum hi authores varie sentiant de modo loquendi Angelorum non eodem pacto hanc sententiam confirmant. Primo Caietanus & alij Thomistae ea ratione vtuntur, quia cum vnus Angelus aperiat secretum cordis sui alteri Angelo solo nunc voluntatis suae, quo posito secretum cordis iam habet ordinem cum Angelo, ad quem voluntate ipsa dirigitur, sequitur, ita posse aperiri vni, vt ceteris maneat occultum, ac proinde ita posse, vnum alteri loqui, vt ceteri audire non possint, quia loqui nihil aliud est, quam explicare secretum cordis: audire autem est illud percipere, & intelligere.

Hanc rationem non obscure indicat S. Thomas proinde in eam sententiam vehementer inclinat, quam disp. 210. cap. 8. ex Caiet. & alijs Thomistis retulimus: posset tamen ipsum aliquis interpretari, vt loquatur non de quouis genere locutionis, sed de eo duntaxat, quod est illuminatio, de quo seq. c. dicemus, ita posse ab Angelo illuminato percipi, vt ab alijs inferioribus non percipiatur: alioquin cogimur deducere S. Th. in eam sententiam, vt solo nunc voluntatis fiat locutio, quam satis difficilem esse in eo cap. 8. monstrauimus.

ARTIC. V.

Ricardus, & qui existimant, vnum Angelum alteri loqui imprimendo illi speciem sui secreti, facile huius rationem poterunt assignare, quia videlicet vel Angelus potest radium intellectum ad vnum dirigere, & non ad alium, vel quia potest vni imprimere speciem sui secreti, & non alteri. Eodem modo, qui cum Scotus asserunt, vnum angelum alteri loqui imprimendo illi notitiam sui secreti per intellectum, siue speciem, quia ipse etiam intelligit, vt dicebat Scotus, dicunt etiam posse vnum Angelum ita loqui alteri, vt ab alijs non audiat: quia affirmant, hanc cognitionem in mente audientis generari pro voluntate loquentis: cuius sententiae plane fuit Bassolis loco allegato, tamen ipse, & Scotus dicant, iuxta eundem ex se, nisi Deus impediret, fore omnibus manifestam. Tercio Marfil. cum dicit, locutionem fieri per signa distincta à cogitationibus & mentaliter significantia affectum & secretum cordis (ex quo videbatur sequi, vnum angelum non posse alteri loqui, quin ab alijs etiam intelligatur & audiat, si illi velint) nihilominus docet, vt vnum accidere posse, & quod Angelus ita exprimat secretum suum illis signis, vt audiat ab omnibus, & vt ab vno tantum audiat, si velit ille, qui loquitur: existimat enim, esse signa quaedam, quibus si Angelus vtatur in loquendo, ab omnibus audietur, quia omnibus significat; alia vero ita peculiariter, ut ab vno tantum intelligatur, quibus si Angelus vtatur, poterit secretum vni tantum loqui, & ab eo solum audiri. Hanc vero differentiam signorum non video qua ratione ipse probet, immo neque probare possit.

Quarto denique cum Agidius doceat, vnum Angelum alteri loqui per signa, affirmat nihilominus, ita posse vnum alteri loqui, vt ceteri non intelligant, id tamen solum fieri in ea locutione, quae simul est illuminatio, quia vnus superior illuminat inferiorem; quia cum illuminatio solum contingat de rebus alijs ignotis, nec eadem angelorum perspicacitas, non omnes aequaliter intelligunt ea, quae per illuminationem traduntur: sicut discipuli, etiam si percipiant sonum verborum magistri, non eodem modo sensum intelligunt: quale de causa non omnes ab omnibus indifferenter illuminantur, sed vnusquisque eorum à propinquiori illuminatur. Quare iuxta sententiam Agidij quod inferius loquitur superius, quia talis locutio non est illuminatio, sed simplex locutio, ab omnibus alijs audiat. Quapropter bona ex parte sanet Agidius posterior opinionem, quam sequenti cap. referemus.

CAPVT II.

Non posse vnum Angelum alteri ita secreto loqui, vt ab alijs non audiat, alij non improbabilius autumant.

Alij vero Scholastici non absque probabilitate affirmant, non posse vnum angelum ita alteri loqui, vt ab alijs, si ipsi velint, non audiant. Ita docent Greg. in 2. dist. 9. q. illa 2. Gal. ad 1. q. 2. artic. 5. dub. 2. Maior q. 2. Hieronymus in 2. dist. illa 1. q. 1. ad primum ex istis quae in corpore quaestiones aliter sunt, quam quodlibet, 1. q. 7. fundamentum vero horum Doctorum varia sunt iuxta varias etiam sententias de locutione.

Primum quidem Gregor. & Maior cum dicunt, Angelos loqui per signa quaedam, siue ea sint naturalia

S. Thom.
Caiet.
Ricard.
Agid.
Bassol.
Marfil.